

vel heller ikke, fordi han havde særlig Interesse for denne Indlæggelse, men fordi det er en Affære, der, som han siger, „har vakt megen Opsigt — selve Indlæggelsen mindre end dette, at der er noget med en Veksel, om den er ægte eller falsk, ved jeg ikke, men den maa vel være falsk, jeg antager, den har været falsk. Det forlød da bestemt, at Vekslen var falsk, og man ventede selvfølgelig, at Fru Munthe-Morgenstjerne vilde blive arresteret.“ Det er altsaa ikke selve Indlæggelsen, der interesserer det ærede Medlem, men derimod det, at det ærede Medlem hører noget om en falsk Veksel, som maa være falsk, eller om hvilken det bestemt forlyder, at den maa være falsk. Saa bliver Indlæggelsen interessant for det ærede Medlem, for saa havde det ærede Medlem rigtignok ventet, at Fru Munthe-Morgenstjerne vilde være bleven arresteret. Det ærede Medlem har jo, som man kan forstaa efter hans Udtalelser, ikke selv set den eller de paagældende Veksler, thi det hedder sig, at der er flere. Jeg har heller ikke set nogen af dem, og jeg har det paa den Maade ligesom det ærede Medlem, at jeg siger som saa: Der var noget om nogle Veksler. Men hvor ere de Veksler henne? Jeg har ikke set dem. Jeg kan sige for ganske sikkert, at hvis Fru Munthe, som hun egentlig hedder, paa Vekslen har sat et andet Navn end sit eget, saa er Vekslen falsk. Det kan jeg sige ganske bestemt. Men om hun har gjort det, ved jeg ikke, om hun har narret nogen, ved jeg heller ikke. Men jeg tror det, thi det gaar mig, som det gaar det ærede Medlem, at naar alle Folk fortælle saadant noget, og naar jeg læser det alle Vegne i Aviserne, siger jeg til mig selv: Der maa være noget om det, thi der gaar ikke Røg af en Brand, uden at der er Ild i den. Det ærede Medlem er endnu meget fornuftig og ræsonnabel i sine Spørgsmaal, men saa gaar det ærede Medlem et Stykke videre og spørger, „om det er en ny Æra, som her indledes, om det fremtidig vil være saa, at de, som skrive falske Veksler, naar de kunne mistænkes for at have en og anden lille Fejl oppe i Nødden, naar det er lidt galt med deres Forstand i en eller anden Retning, kunne vente at blive indlagte paa en eller

anden Sindssygeanstalt i Stedet for at blive puttede i Hullet.“ Nej, selvfølgelig skal en saadan Æra ikke indledes, men jeg synes, at før det ærede Medlem kommer saa langt, skulde han have søgt at faa bestemt at vide, om der forelaa en falsk Veksel, og om der var nogen, der havde gjort eller vilde gøre Anmeldelse til Politiet om saadanne falske Vekslers Eksistens. Derom kan jeg sige, at mig vitterligt er der ikke sket nogen saadan Anmeldelse til Politiet. Der har heller ikke hos mig været nogen, der har klaget over, at Politiet ikke vilde skride ind. Det er jo en Selvfølge, at naar der kommer nogen til en Politimester eller Politidirektør og gør gældende, at han er bleven narret med falske Veksler, skulde og maa Myndighederne skride ind. Og hvis vedkommende Politimester eller Politidirektør ikke vil skride ind, behøver den paagældende kun at henvende sig til Justitsministeren for at faa det gjort. Men Autoriteterne skride ikke ind paa Grundlag af, hvad der staar i Aviserne. Der staar saa meget i Aviserne! Det ærede Medlem kan tro, at vi vilde faa noget at bestille, hvis vi skulde skride ind i Anledning af, hvad der staar i Aviserne. Autoriteterne forlange ved Sager af en saadan Natur som denne, at der skal foreligge en Anmeldelse eller Angivelse fra en Person, som ved at gøre denne Anmeldelse eller Angivelse paatager sig det Ansvar, som følger af Lovgivningen, for at han ikke lader Autoriteterne løbe med en halv Vind og hidser dem paa nogen, der maaske intet har gjort. Det staar det ærede Medlem fuldstændig frit, hvis han kender mere til disse Forhold, end det synes at fremgaa af hans Udtalelser her i Rigsdagen, eller, hvis han kan skaffe sig noget mere at vide derom, at angive denne Sag til Politiautoriteterne. Og saa vil Sagen sikkert komme frem til Undersøgelse, og saa kan han faa alle de Oplysninger, han ønsker sig.

Det ærede Medlem spurgte saa, om ikke Staten kunde betale Polakkernes Hjemsendelse. Han klagede over, at Købstadkasserne maatte betale Polakkernes Hjemsendelse. Jeg kan ikke forstaa, at det ærede Medlem ser saa hjerteløst paa disse stakkels Polakker, det er dog ogsaa Proletarer, som der ogsaa maatte være Grund til at gøre noget for. Hvis Forholdet er